

Bűnbánati istentisztelet – 2025. április 15.

Köszöntés: A mi bűnbánati istentiszteletünk megáldása és megszentelése jöjjön a mi Urunktól Istenüinktől, aki a szívek és a vesék vizsgálója, a mi Urunk Jézus Krisztustól, aki életét adta értünk, és a Szentlélek Úr Istentől, aki lelkünk Megszentelője. Ámen.

Kezdő ének: 179. dicséret: „A bűnből hozzád sietek...”

Fő ének: 220. dicséret: „Bocsásd meg Úr Isten, ...”

Előfohász: „De még most is így szól az Úr: Térjete meg hozzám teljes szívvel, böjtölve, sírva és gyászolva! Szíveteket szaggassátok meg, ne a ruhátokat, úgy térjete meg Istenetekhez, az Úrhoz! Mert kegyelmes és irgalmas ő, türelme hosszú, szeretete nagy, és megbánja, még ha veszedelmet hoz is (Joel 2, 12-13).” Ámen.

Előima: Bűnbánattal és szívünk fájdalmával jövünk eléd Urunk, mert látjuk, hogy életünkben forog a szerencse, és mégis abban bízunk. Semmi sem állandó, minden csak ideig kedvez nekünk, az életünk kirakat és tündöklő üveghez hasonló, ami kézről kézre jár és nagyon törekeny. Testi és lelki állapotunk változik és romlandó. E rossz világ merő hamisság, úgy csal bennünket csapdába, mint a horgász a halat horogra. A sok gond megterhel, megront, soká emészt bennünket, de ha Te, Teremtő és Gondviselő Urunk az Úr Jézus Krisztusban, meg nem szánsz, akkor elveszünk. Köszönjük, hogy egy lélekért sem érhet vád Téged, hiszen Te a kereszten minden emberi sorsot elhordoztál. Túrni, békével szenvedni tanítasz ma is, amikor szembesülünk Megváltónk keresztyével. Szánj meg minket Urunk, és szólj hozzánk, ne haragodat vonjuk magunkra, hanem Lelked erejével, Igéd tanításával drága kegyelmed kiáradásával enyhüljön szívünk kesergése és lelkünk fájdalma. Méltatlan életünkkel jövünk eléd, és megvalljuk, hogy semmink sincs, csak az a reménység, hogy tudjuk, Te mindent jóra fordítasz. Köszönjük, hogy Általad múlnak el sóhajtásaink, irgalmad által törlöd le könnyeinket és mint a nap eső után, úgy a mi bánatunk örömmre fordul. Újíts meg most is bennünket, hogy Szent Fiad, a mi Urunk Jézus Krisztus halála, szenvedése reményteljessé, erőssé és bátorrá formálja bensőnket. Az Ő nevéért kérünk, hallgass meg minket. Ámen.

Textus: Márk evangéliuma 15. fejezet 20-26. versei: *Miután kigúnyolták, levették róla a bíbor ruhát, és felöltöztették a saját ruhájába. Majd kivítették, hogy megfeszítsék őt. Kényszerítették egy arra menő embert, a cirénei Simont, Alexandrosz és Rúfusz apját, aki a mezőről jött, hogy vigye Jézus keresztyét. Elvitték őt a Golgota nevű helyre, ami ezt jelenti: Koponya-hely, és mirhás bort*

adtak neki, de ő nem fogadta el. Keresztre feszítették, és megosztottak a ruháin, sorsot vetve, hogy ki mit kapjon. Kilenc óra volt, amikor megfeszítették. Felirat is volt a kereszten az ellene szóló vádról, amely így szólt: A ZSIDÓK KIRÁLYA.”

Bűnbánatot tartó Keresztyén Gyülekezet, Kedves Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Előző szolgálati helyünkön a gyülekezet iskolájában figyeltem fel arra, hogy milyen fájdalmasan érint egy-egy gyermeket a kiközösítés. Fáj, amikor egyedül sétál a folyosón. Fáj, hogy csak a csengetés után kíván bemenni az osztályterembe. Fáj, hogy számára a szünet nem a közösséget, hanem az egyedüllétet jelenti. Fáj, hogy alig várja a feszült légkörből csendesebb, értelmesebb és értékesebb környezetbe kerüljön. A mi Urunkat is kivezetik. A kivezetés azt igazolja, hogy Jézust kiközösítették népe köréből. Teljesen egyedül marad. Csak az Atyára számíthat. Nem veszik ember számba. Nem vesznek róla tudomást. Egyszerűen olyan elítélté, olyan kisemmizetté válik, akinek az élete már nem számít. Földönfutóvá lett. Milyen ismerős érzés. Sok ember magányában, egyedüllétében pont ilyen nyomorultul érzi magát. Az emberi élet nyomorúsága éppen a Jézusi szenvedésben látszik. Mennyire fáj neked is drága testvérem, hogy mindenki elhagy, veled már sokszor senki sem számol, nincsenek kategóriák, nincsenek sablonok, ahová a te életed, a te szolgálatod áldássá formálódna. Jézus mindezt testében és lelkében elhordozta. A teljes kivetettség állapota. A teljes kizárás és elhagyás állapota. Jézus ezért érti meg mindannyiunk helyzetét. Olyan Urunk van, Aki meg tud indulni a mi gyarlóságainkon, Aki tudja, milyen az, amikor körülvettek a halál kötelei. Átérezte, hogy milyen kizárva lenni. Őhózzá kell folyamodnunk, amikor ilyen érzések kavarnak bennünk és ilyen mély ponton vagyunk. Ő mindannyiunk főpapja. Példa a szenvedésben és a szenvedés elhordozásában. Sírd el vétkeidet, lelki állapotodat az Úrnak, és ráébredsz, hogy Péterrel együtt Jézus rákérdez életedre, mindenedre: „Péter, Jóna fia, szeretsz-e engem?” Jézus felvette az Ő keresztyét. Az út egy szakaszán ő maga hordozta a keresztfát. Ókori tanúk

megegyeztetik, hogy a keresztet a megfeszítésre ítéltnek kellett a vesztőhelyre cipelnie. Pontosabban: ez rendszerint csak a keresztgerendát jelentette, mert a hosszirányú oszlopot a vesztőhelyen már korábban a földbe verték. Jézus azonban nem bírja a keresztet. Nem képes elhordozni. Ezért kényszerítik Simont, hogy vigye a keresztet. De kicsoda ez a Simon? Valószínű, hogy Simon - hasonlóan Jézushoz - valamelyik faluban lakott a városon kívül. Feltűnő, hogy ez a Simon nevű ember többféle jellemzőt kap. Kürenéből, az észak-afrikai Kürenaika öt fontosabb városának egyikéből származik. Ott jelentős zsidó közösség élt, mint ahogy a ciréneieknek Jeruzsálemben is önálló zsinagógájuk volt (ApCsel 6,9). Simon diaszpórából származó zsidó, aki ünnepi zarándokként tartózkodik Jeruzsálemben, vagy idős korára való tekintettel ide telepedett át. A két fiú neve, Alexander és Rufus, nem zsidó elnevezés, és ez jelezheti, hogy Simon nyitott gondolkodásmóddal bír. Ez azt jelentheti, hogy ő és fiai később kereszténnyé lettek. A keresztyén Simon Krisztus keresztútjának a tanúja. A „kereszt felvétele“ a kereszt követésére vonatkozó mondás alapján fogalmazódik meg. Jóllehet Simont kényszerítették, szolgálatában mégis a keresztút követésének példáját látjuk. Szolgaként leveszi ura válláról a keresztet. Levenni a terheket és mások szenvedésének a tanújává válni. Krisztus képviselni. Hatalmas üzenet ez a mai világnak, amikor az egészségesek reklámozzák a gyógyszereket a fiatalokkal pedig tele van az orvosi kórterem. Az emberi szenvedés ma nagyon nagy tabu. Ne beszéljünk róla, ne is említsük. Félünk meglátogatni egy beteg testvért is, hogy mit mondjunk neki, mivel vigasztaljuk és erősítsük. Ciréniai Simon példa számunkra, hiszen ő felvette a keresztet. Felvenni a keresztet, sorsközösséget jelent. Felvenni a keresztet mellé állást, helytállást jelent. Felvenni a keresztet azt jelenti, hogy vállalom a társam, a barátom, az ellenségem, a testvér életét. Könnyebbíteni a terheket csak úgy lehet, ha jelen vagyunk, ha ott vagyunk. Sohase felejtsük el. Nincs könnyebb vagy nehezebb kereszt, csak kereszt van, és aki viseli, az érzi igazán annak súlyát. Milyen

keresztet viselt a mi Mesterünk? Olyat, hogy a megfeszítés előtt mirhával kevert bort kínálnak Jézusnak, azaz bódító italt, amely csökkenti a fájdalmat. A mirha bódító hatása közismert volt. Érzéstelenítő ez abban az időben. Ennek a szokásnak a hátterét a Példabeszédek könyve 31. részének 6. versében találjuk: *„Adjatok szeszes italt a veszendőnek.”* Ezt a hóhérok cselekedték. Jézus nem fogadja el az italt, és ez azt jelenti, el akarja viselni a fájdalmat, mint ahogyan Júdeában is önként vállalkozott arra, hogy felmegy Jeruzsálembe (ld. Mk 10,32). Jézus vállalja a szenvedést. Mindenkiét. Őt nem kell elbódítani a világi szokás szerint, mert Ő maga verejtékezik és könyörög az Atyához: *„Atyám, ha lehetséges, távozzék el tőlem ez a pohár; mindazáltal ne úgy legyen, ahogyan én akarom, hanem amint te (Mt 26,39).”* Isten akaratára bízta magát és nem hóhérai kegyeletes tetteire. Isten akarata a lényeges, nem a világ szerinti elbódítás. Jézus hívő magatartását kell kiemelnünk. Jézus visszautasítja a bódító italt, és szabad engedelmességgel teljes mélységében vállalja szenvedését. Ebben mintaképpé válik. Végül Jézus ruháit elosztják maguk között a Megfeszített mellett őrt álló katonák. Természetesen csak egy felső és alsó ruháról, övről, saruról és legfeljebb hajleszorítóról lehetett szó. Márk evangélista Jézus szenvedését a 22. zsoltár alapján értelmezi. A súlyos betegségtől szenvedő igazat megfosztják ruháitól, és ellenségei bámulják lesóványodott testét: *„Megszámlálhatnám minden csontomat, ők pedig csak bámulnak, néznek rám. Megosztóznak ruháimon, köntösömre sorsot vetnek. (Zsolt 22,18-19).”* Jézus magára vette a 22. zsoltárban leírt emberi szenvedést, amely ott az „igaz” emberrel kapcsolatba hozott emberi fájdalmat jelenti. Amikor Jézust megfosztják ruháitól, az utolsó értéket is elveszik tőle: a megbélyegzett ember benyomását kelti. Immár mezítelenül függ a kereszten. Az ember sok mindent birtokolhat Jézustól, még ruháit is. Valódi közösségben azonban csak az lesz vele, aki felveszi a keresztet. Simon életre szóló kapcsolatot kötött vele, míg a katonák csak zsákmányt osztanak. Életre szóló kapcsolat vagy a haszonélvezeti jog kecsegtet bennünket? Az órák pedig Isten

akarátának megfelelően követik egymást. A mi életünkben is ketyeg az óra. A kegyelmi idő tart, nem tudjuk, hogy a keresztsúly alatt mikor leljük ott halálunkat mi is. Az Isten által megszabott „órarend” nemcsak Jézusra vonatkozik, hanem ránk is. Amikor Jézus azt mondja: eljött az idő, akkor önmaga haláláról szól. Az óra megadása Jézus megfeszítését Isten által rendelt eseménynek mutatja be. A keresztre feszítésben Isten végérvényes ítélete és üdvössége válik nyilvánvalóvá. A mi életünkben is ez a kettő összetartozik: Isten ítélete és üdvössége. Jaj, nekünk, ha hamarabb következik be az ítélet, mint a személyes életünkben az üdvbizonyosság. Akik ugyanis átadták életüket Krisztusnak, vállalták a keresztet, Általa várják az ítéletet. Őáltala azonban nincsen már semmiféle kárhoztatása azoknak, akik Őbenne vannak, mert a bűn zsoldja a halál, de akik hisznek, az örök élet várományosai. Isten általi órarend, amiben az órák ugyan nem 45 percesek, mint a tanítási órák, mert előtte egy nap ezer esztendő és ezer esztendő egy nap, de mindannyiunkat készenlétre indít. Idő van. Elkésünk, meddőn tékozolni a lelked nincs idő. Légy készen, drága testvérem! Állj elő, mert a Bíró közeleg és a te keresztedre, a te életedre, a te tűréseidre is rákérdez. Kérjük az Urat, esedezzünk mélységesen, hogy ne engedje, hogy a bűn és a szenvedés újra és újra elsodorjon Tőle, hogy megváltva, megerősödve, felbátorodva, beléphessünk a menny polgárai közé és így örök rész, áldott üdvösségünk lesz. Ámen.

Utóima:

„De én mindig veled leszek, mert te fogod jobb kezemet. Tanácsoddal vezetsz engem, és végül dicsőségedbe fogadsz. Nincs senkim rajtad kívül a mennyben, a földön sem gyönyörködöm másban. Ha elenyészik is testem és szívem, szívemnek kősziklája és örökségem te maradsz, Istenem, örökké (Zsolt 73, 23-26)!”

„Ki választana el minket Krisztus szeretetétől? Nyomorúság, vagy szorongattatás, vagy üldözés, vagy éhezés, vagy mezítelenség, vagy veszedelem, vagy fegyver? Amint meg van írva: „Teérted gyilkolnak minket nap mint nap, annyira becsülnek, mint vágójuhokat.” De mindezekben diadalmaskodunk az által, aki

szeret minket. Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak, sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket Isten szeretetétől, amely megjelent Krisztus Jézusban, a mi Urunkban (Róm 8,35-39).“

„Atyám, ha akarsz, vedd el tőlem ezt a poharat; mindazáltal ne az én akaratom legyen meg, hanem a tied. Ekkor angyal jelent meg neki a mennyből, hogy erősítse őt. Halálos gyötrődésében még kitartóbban imádkozott, és verejtéke olyan volt, mint a földre hulló nagy vércseppek (Lk 22,42-44).“

„Ő testi élete idején könyörgésekkel és esedezésekkel, hangos kiáltással és könnyek között járult az elé, akinek hatalma van arra, hogy kiszabadítsa őt a halálból. És meghallgattatott istenfélelméért (Zsid 5,7).“

„Emlékeztessé tette csodáit, kegyelmes és irgalmas az Úr. Eledelt adott az istenfélőknek, örökké emlékezik szövetségére. Hatalmas tetteit kijelentette népének, nekik adta a pogányok birtokát (Zsolt 111,4-6).“

„Én azonban nem kívánok mással dicsekedni, mint a mi Urunk Jézus Krisztus keresztyével, aki által keresztre feszítettett számomra a világ, és én is a világ számára (Gal 6,14).“

Jézus mondja: Ti azért így imádkozzatok: Mi Atyánk...

Adakozás: Tanúskodom arról, hogy erejük szerint, sőt erejükön felül is önként adakoztak, és erősen sürgetve kérték tőlünk, hogy a szentek iránti szolgálatban adakozással részt vehessenek. (IIKor 8, 4)

Áldás: „Áldjon meg téged az Úr, és őrizzen meg téged! Ragyogtassa rád orcáját az Úr, és könyörüljön rajtad! Fordítsa feléd orcáját az Úr, és adjon neked békességet (4Móz 6,24-26)!“ Ámen.

Záró ének: 338. dicséret: „Lelki próbáimban, Jézus, légy velem...”

Vékey Tamás: Vallomás

Csak Te teheted a szívem érzékennyé,
hogy fölfoghassam dolgaid, Uram,
mikor ember és sorsa
kiúttalan,
csak Te lehetsz Út egyedül.

Vékey Tamás: Hidd el nekem

Nem tudom, honnan van
a létnek kilengése,
csak azt, hogy szívem
elcsendesedése,
mindig az Úrtól van.

